

Ця історія — про давні часи. Такі давні, що про них вже ніхто не пам'ятає.

Про ті часи не написано жодної книжки, про них не збереглося щонайменшого спогаду.

Ти будеш перший, хто її почує.

Але початок цієї розповіді аж ніяк не про давні століття чи дивовижні країни. Усе розпочнеться просто і буденно. У наш із тобою час. В одному звичайному великому місті. У звичайнісінькій квартирі на сьомому поверсі найзвичайнісінької новозбудованої багатоповерхівки.

Була зима. Наближалися різдвяні канікули. Надворі падав густий лапатий сніг, а біля вікна, приплюснувшись носами до шибки, сиділи двоє дітей.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Їх звали Марко й Сонька Бруми, і вони були близьки. Звичайнісінькі собі хлопчик і дівчинка з 3-Б класу.

І якби хтось колись сказав, що одного дня вони стануть героями реальної історії, — діти б лише розсміялися.

Точніше, розсміялася б Сонька. Ну звісно ж! Адже вона завжди сміялася більше і голосніше за інших. А ще дівчинка більше за інших говорила, сперечалася й розмахувала руками. Її темні неслухняні кучері невпинно стрибали вгору-вниз. Вона завжди все знала, мала багато друзів і завжди була в центрі уваги. А ще — та ви вже й самі, мабуть, здогадалися — Сонька була відмінниця і староста класу. Адже ж таки здогадалися? Певна річ, що була! Бо хто ж, як не вона? Її завжди було багато. Навіть називали її багатьма іменами. Точніше, ім'я було одне, але чомусь кожен звертався до дівчинки по-своєму: хто кликав її Сонькою, хто Сонєю, а часом ще й Зосею чи

Софійкою. Вона ж тільки сміялася й, радісно метляючи кучерями, відгукувалася на всі оті імена.

Її брат, Марко Брум, був геть інакший. Він ріс тихим і задумливим хлопцем. Навіть усміхався якось замислено — самими очима. Більше слухав, ніж говорив. Часто міркував про щось своє, багато мріяв і читав. Книжки він любив іще дужче, ніж Сонька. А вона ж перечитала майже все, що було написано на цьому світі!

А ще хлопчикові подобалося смажити млинці. Ще й як подобалося! Це коли тісто тоненькою цівочкою виливаєш на середину сковорідки, а тоді швидко її нахилиєш вправо-вліво, аж поки все дно вкриється густою солодкою масою... а за мить почне шкварчати і запаморочливо пахнути. У сім'ї Брумів Маркові вдавалося їх смажити найкраще. Тому недільний ранок часто починався саме так: коли тато, мама і Сонька покидалися, в кухні вже височіла гірка тонесеньких рум'яних млинчиків. Марко спритно підкидав їх угору, перевертав у повітрі, одночасно обмірковуючи свій новий сон, а в перервах між цими двома важливими справами гортав сторінки чергової захопливої книжки.

Що ще можна розповісти про цих двох дітей? Вони були точнісінько такі ж, як усі. Принаймні на початку цієї історії. Часом веселі, а часом сумні. Мали друзів і ворогів, маленькі пригоди і великі таємниці. Авжеж, усе точнісінько так, як у тебе. Хіба що їхні очі — неймовірно зелені — вирізняли їх з-поміж інших хлопчиків і дівчаток. Такі зелені очі були у всіх Брумів. Про цю сім'ю частенько так і казали: «Оті, зеленоокі».

Близнюки росли дружньо. Вони ділили одне з одним усі таємниці, а донедавна навіть сиділи за однією партою. Якби не їхня класна керівницка зі своїми новими правилами — вони і цього року сиділи би разом. Та через нові шкільні правила все змінилося.

Не лише в класі — поза школою їхні вподобання теж почали відрізнятись. Сонька, наприклад, віднедавна занадилася до старої як світ хатини, що тулилася коло їхнього будинку. У ній жила така ж старенька, як і сама хатина, бабуня на ім'я Варвара, і дівчинка запевняла, що та розповідає найкращі у світі казки. Діти з усієї вулиці бігали на те подвір'я послухати чудернацькі бабусині розповіді.

А Марко шов додому. Йому не подобалися галасливі компанії. Вдома хлопчик сідав коло вікна і думав про щось своє. Узимку — розглядав світ крізь шибку, а влітку — зістрибував на великий плаский дах під самісіньким вікном їхньої кімнати, що був достоту як розкішний оглядовий майданчик над містом. На цьому даху хлопчина любив лежати, дивитися в небо і мріяти. Або згадувати свої недавні сни.

Увечері, коли Марко і Сонька закінчували свої справи, вони бігли одне до одного, і все ставало як колись. Таємниці — пошепки, пригоди — навпіл, а дружба — назавжди.

Отак вони й росли. Безтурботно і просто.

Проте одного дня все змінилося.

Той день почався цілком звично. Діти пішли до школи, де вже пахло різдвяною ялинкою й зимовими канікулами, а після уроків повернулися додому.

Виконали домашнє завдання, поговорили про нову вчительку, потім вийшли покататися на санчатах.

Сніжило вже багато днів поспіль. Дорослі скаржилися на нерозчищені дороги, а діти раділи. Вони стрибали по снігових кучугурах, ліпили пузатих баб і гралися в сніжки. А потомившись, бігли додому гріти носи і пити малиновий чай.

Отак і Марко з Сонькою. Вони зовсім недавно прибігли знадвору, а тоді почали сьорбати гарячий чай і тихенько про щось говорити. Потім сіли біля вікна, притулилися носами до шибки і дивились, як падає сніг. Минав іще один щасливий день. Невдовзі братик із сестричкою спокійно засоплять носами у своїх постелях, і все буде як завжди...

...От тільки неймовірної пригоди, якої нам так хочеться, тоді не станеться. Тому доведеться дещо змінити.

Отож хай буде так. Вечоріло. На небі засяяла перша зірка, і саме тієї миті почалася наша історія.

Марко і Сонька обговорили всі новини за сьогодні й уже зібралися були відійти від вікна. Та останньої миті Марко ще раз глипнув угору, і раптом, ні з того ні з сього, задумливо мовив:

— Хотів би я опинитися там, нагорі.

У Соньки з несподіванки аж кучері підстрибнули.

— Там холодно, — категорично відповіла вона, — що там робити?

— Я хочу знати, звідки він — оцей сніг? Чому він падає вже стільки днів?

— Як це — чому? Зима ж, — знизала плечима Сонька.

— Ні. Так багато його не було ще ніколи, — замислено заперечив Марко. — От би побачити, звідки його стільки взялося?

— Утворення атмосферних опадів. Банальна географія, — мовила всезнайка Сонька.

— Со-о-нь, ти просто уяви собі хмару, з якої сиплеться цей сніг. Вона ж має бути несамовито велика. Бо яка ще може бути хмара, щоб з неї усеньку зиму — кожнісінького дня — мотрошив сніг? Та вона, мабуть, більша за все наше місто! Це ж неможливо навіть уявити, — вголос міркував хлопчик.

Сонька не відповіла. Бо вона справді не могла собі це уявити.

Але саме за такі роздуми брат їй і подобався. Марко був ні на кого не схожий, часто говорив про геть незвичні, часом навіть казкові речі. А казки Сонька любила. Тому вона задерла голову, подивилася туди, звідки падає сніг, і ще раз спробувала уявити собі величезну, на пів світу, снігову хмару.

У небі, крізь безліч сніжинок, мерехтіли зірки. Круглою мискою світив місяць. Та хоч як Сонька старалася, хмару так і не змогла собі уявити. Тож вирішила зосередитися ще краще. Заплющила очі, глибоко видихнула, а тоді знову розплющила. Хмара не з'являлася.

Натомість високо в небі вона побачила дещо інше. Десь далеко, між снігом і зорями, у світлі місяця повільно летів птах.

Дівчинка задивилася на нього. Що він там робить? Пóночі та ще й за такого сніжиська птахи не літають. Сонька добре пам'ятала це зі шкільної програми. Але

цей птах, усупереч усім підручникам, летів. Він розмірено махав крильми і наближався до їхнього будинку.

А далі все сталося так швидко, що Сонька не встигла більше ні про що подумати.

Силует птаха дедалі більшав. Його було видно чимраз краще. Якоїсь миті він затулив собою місяць і сам засріблвився. Його крила плавно промикалися крізь сніг, і здавалося, наче саме з них сніжинки й сиплються на землю.

А потім птах став таким великим, що затулив собою пів неба. Повільно, як уві сні, він пролетів повз їхнє вікно, черкнув крилом по шибіці і зник десь угорі.

— А-ах, — тихо видихнула Сонька й опустила на підлогу. Примарилося чи що?

Марко завмер біля вікна. Він дивився вгору, наче сподівався знову побачити птаха.

Небо було спокійне. Світив місяць. Тихо падав сніг. Хлопець смикнув себе за ліве вухо, розгублено поглянув на сестру і зустрів такий самий розгублений погляд.

Що це було? І чи було воно взагалі?

Рипнули двері до кімнати, і мама вдавано строгим голосом оголосила, що пора чистити зуби.

Коли за кілька хвилин діти повернулися до кімнати, сама лише думка про величезного птаха за вікном видавалася їм, щонайменше, несерйозною. Задзвонили дзвони в сусідній церкві, і вони мовчки полягали в ліжка, намагаючись не думати про ту чудасію, щоб якнайшвидше заснути.

Сонька притулила до щоки улюбленого кудлатого ведмедика й закуталася ковдрою в жовті горохи.